

Lia Guļevska

16444. *Dag māmīgo tēmūtīku
Tura zīgi spētīj...
4. Mālumā Petkis Borissinš.*

236. *Nearugaiti pīķi kārtīki
Kārni zēja malīgāi,
Sepri braupe autonomeksi
Afi kātta, kānelīnu. 181 c.-224c N3953.*

1) *Lodis nemalgas vārīšanam
Lodis ar zārku vārīšanai!
Māvarejis ījomas,
Kārni zēja kāmās;*
12.455 *Dagus Čepas, Rīfenei*

88c. *Truhgas truhna tev, māmīt,
Truhna trījās metīpās.
Trukts zārvi, klekti pukra,
Maltuvē malejīnas.*

31. *Pee hīj avsti; nāvēnā
Villaja sāvelētē.*

68. *2 Klāvīnālīns, vārīšanai*

*Gaučīto līza līkuu nozī
dai es grīmītu ukrenī,
Sāt pei jersīs norūmaja:
Jās es jābu dabūjītu. 56 b*

Cilvēka neierobežotā BŪT-ība

Rudite RAUDUPE – dzimusi Rīgā, četru gadu vecumā kopā ar vecākiem devās bēgļu gaitās, šobrīd dzīvo ASV. 1966. gadā sastapās ar savu garīgo skolotāju Svāmī Činmajānandu.

Sarakstījusi vairākas grāmatas par garīgām tēmām, tulkojusi sūfiju dzeju.

Andris BUIĶIS – habilitētais matemātikas doktors, akadēmīķis, Saeimas deputāts, grāmatu "Vai mēs esam tie, kas patiesībā esam" un "Vai tas esi tu vai kāds cits" autors.

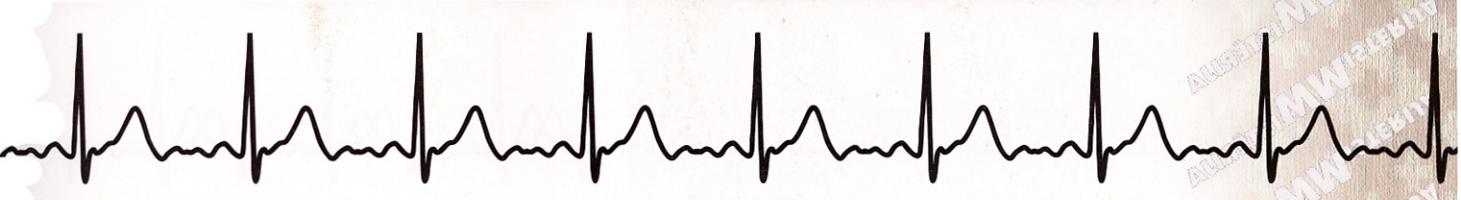
Diāna BĒRZA – Latvijas radio režisore, Jūrmalas Kultūras centra projektu vadītāja, grāmatas "Enģeļu vēstījumi" autore.

Ievadā – sens stāsts, kas pazīstams vairākās kultūrās, ieskaitot hinduistu kultūru, ko Rudite Raudupe atstāstījusi savā grāmatā "Pašatklāsme".

"Viens gudrs virs ielūdz divas savstarpejī strīdīgas grupas uz mielastu. Vienā grupā milji un labestīgi cilvēki, otrā – naidīgi un savtīgi dalībnieki. Mielasts var sākties. Taču saimnieks paziņo:

– Visiem labu apetīti! Tomēr ievērojet vienu noteikumu! Ēdiet, cik gribas, bet dariet to nesaliecot elkoņus!

Otrā, naidīgo ļaužu grupa jūtas ļoti aizvainota un tās dalībnieki, sarūgtināti murķķēdamī, atstāj grezno mielasta zāli. Pirmā, labestīgo cilvēku grupa driz vien atrod risinājumu. Un, nesaliecot elkoņus, tie visi paēd dūšīgi. Kā? Katrs ar izstieptu roku pabaro draugu, kas sēž viņam pretī pie galda."

– Pie kuras grupas, jūsuprāt, piederam mēs?

Raudupe: Labs jautājums. Es satieku cilvēkus, kas paēdinātu citus un ziedotu savu laiku citu labā. Tie ir mani līdzgaitnieki, līdzī domājoši, kuri ir gatavi dot no sevis. Un dod arī. Vai to var teikt par visiem Latvijā? Nezinu. Cilvēki, kas daudz palidz citiem, var neticami daudz paciest ar smaidu sejā. Māte Terēze gulēja tikai dažas stundas, caurām dienām apmazgāja un apmīloja sabiedrībā pamestos cilvēkus, darīja to smaidot. Savukārt miljardieris Hovards Hjūss sava mūža pēdējos gados sēdēja viesnīcas istabā viens, fobiju pārņemts. Iegutā mantība un slava dzīves beigās viņa garīgām sāpēm nespēja līdzēt. Es redzu, ka Joti daudziem Latvijā vislielākā rūpe ir pēc mantas. Bet to var saprast. Visās civilizācijās cilvēkiem jāziet cauri dažadiem etapiem, līdz pienāk brīdis, kad viņi saprot, – manta vien nedara laimīgus. Ko tālāk? Tiecoties pēc laimes, pēc pilnības sajūtas, cilvēki pat kāpj Everestā, jo, jebkuri centieni uz zemes nav viņiem laimi atnesuši. Bet arī Everestā uzkāpnot, laimes briži izrādās īsi, un pēc kāda laika nemiers atkal viņus grauz.

– Diemžēl, pie mums robeža starp paēdušu un izsalkušu reizēm ir Joti trausla. Arī robeža starp mieru un karu, izrādās, ir tepat blakus. Kur ir šī saprašanas un nesaprašanas robeža?

Buiķis: Pie mums pirms gadiem astoņiem Joti strauji izveidojās patēriņtāju sabiedrība. Tad uzņāca finanšu krize, daudzi aizbrauca... Tomēr mēs tikām šai krizei pāri. Te ir tas, ko Rudite saka – tu uzkāp Everestā un tik un tā nejūties laimīgs. Šobrīd lasu Jāņa Lejiņa romānu "Zīmogs sarkanā vaskā", baltu civilizācija uz šīs zemes ir viena no pirmajām. Tie, kas Latvijā palikuši, beidzot saprot, ka nevar dzīvot uz bērnu un mazbērnu nākotnes rēķina.

Raudupe: Ne tikai naudas, arī ekoloģiskā ziņā.

Buiķis: Jā. Mums, tautai ar Joti senām tradīcijām, tā bija Joti smaga mācība. Ne velti Rudītes grāmata runā par to, ka vēdas sasaucas ar latviešu tautas dziesmām, divas milzīgas, senas kultūras. Ir pagājuši gadi un apgāds Madris "Dievatziņas vēdās un dainās" izdevis atkal no jauna. Tā ir ārkārtīgi specīga zīme!

– Atšķirsim to! Nez, kas mums šodien būs velēts... Lūdzu, Rudīt, lasiet!

Raudupe: Aust gaismīja, lec Saulīte,
Tas pirmais gaišumiņš;
Labritiņ! Dievs palīdz!
Tā pirmā valodiņa.

Tā dainu Jaudis mācēja nostādīt savu prātu, dienas gaitas sākot. To pašu dara arī meditācija. Apgūt prasmi ne vien no rīta sevi šādi noskaņot, bet arī noturēt šādu gaišu garastāvokli dienas

gaitās, tas ir mūsdienu cilvēka uzdevums. Meditācija nozīmē pieslēgšanos Dievam, dievišķā atcerēšanos pat ikdienas solī. Kad ikdienas gaitās spējam atcerēties savu dievišķo Būtību, arī dzīve sāk soli pa solim pārveidoties.

*Es Dieviņu pieminēju,
I ritā, vakarā;
Še cejos, še gujos
Zem Dieviņa kājiņām.*

Hinduisma karmas likums bieži ir izprasts nepareizi. Tas nenosaka, ka esam pakļauti neizbēgamam liktenim, bet māca to, ka paši ar savām runām un domām veidojam taku, pa kuru iesim nākotnē. Karmas likums izskaidro neizbēgamo cēloņu un seku secību: katra doma, katra darbība atstāj savas pēdas, kas ietekmē nākotni. Ja pēdas ir gaišas, tādi paši pa tām arī staigāsim. Ja esam domājuši jaunas domas un darījuši jaunus darbus, agrāk vai vēlāk nāksies sastapties ar šo domu un darbību rezultātiem. Šī iedarbība ir kā bumerangs, kas aizsviests tālumā, bet atgriežas atpakaļ, vai tu gribi vai ne.

*Šūpā, māte, sav' bērniņu,
Vieglajāmi rociņām,
Tad viņš tevi aptecēs
Vieglajāmi kājiņām.*

– Mūžīgas vērtības. Jūsu grāmatā "Pašatklāsme" apkopoti praktiski padomi, receptes, kā cilvēks var palīdzēt sev pats. Universāla esence visiem laikiem.

Raudupe: O, tur ir veselas tabulas ar pamācībām! Varam izmantot matemātiku, lai izprastu garīgo ceļu. Piemēram, tipisks cilvēks. Viņam nav radio, viņš to nopērk, nav mašīnas, nopērk mašīnu. Trīs dienas ir priecīgs, taču pēc tam sagrības dzīvokli. Dzīvoklis ir, vajag vēl kaut ko... Lai cik liels miljonārs nebūtu, tu gribēsi vēl! Cilvēks arvien tiecas pēc tā "+1". Miljons un +1. Divi centi un +1, četri eiro un +1, vienmēr gribas vēl. Mēs visi tiecamies pēc laimes un domājam, ka ar to +1 beidzot to laimi arī dabūsim. Tā nenotiek.

– Reizēm iedomājos, ko es darītu, ja pēkšņi laimētu miljonu? Sastādīju pat sarakstu, kam un kā šo miljonu dalītu.

Raudupe: (Smejas.) Runājot par matemātiku, jāatceras, ka garīgais ceļš ir – mīnuss. Jāmācās atņemt, nevis nepārtrauki nodarboties ar nemitīgo tiekšanos pēc "+1"! Atņemt sev gan savu lielo gribēšanu, gan piekeršanos savam tēlam... Un, jo vairāk tu atņem, jo tīrāks kļūsti. Iekšēji tīrāks. Tev nav jābūt nabagam. Vari būt pat bagāts, bet pie savas bagātības nepiekēries, neesi ar to identificējies. Ja neesi pie bagātības piekēries, tad esi iekšēji brīvs, atvērts dievišķai plūsmai.

*Anīže mani mākumi līdz № 1873.
Sāķe vīku, sāķe vīku
24p. Īspak dzīvē tērīs aīga līdz
Aīletit aīslījot.*

85. *Treji rungu jeme vīks,
Kuījājī brākha vētejīni:
Augširali, pīriņi pīriņi,
Kuījan kēzraņa jōbenīgi. 22 r.*

16280. *Lai rākpiņas nu cemīnu*
241e *Neizmīto vutītā
2. J. P. Jālofje Blākēns.*

145. *Pa lāpīnu ecloipīju
Lelījīs "Dees erī,"
353. *Mētī lāpīnu pīc laipīpar
Nevār vēnīs vīlājot.**

8/16. *Brahla dubli fūdraboti
Tauta laipā ufarota.
Anīs Lerekiš - Pūshnaitis Džehukalpo*

2. *Restūndējīs svečīns lāntīs
Po sūlēna galējīm,
Atsākādu vīdens sūla,
Vīdens sōnu bōlelīn. 415p., 204, № 450.
Uzrayda mors. 4.*

Bērza: Arī enģēļi teic, ka nekas cilvēku nemāca tik labi, kā paša piedzīvotais. Pieredzētais. Dievam patīk spēlēties ar saviem bērniem. Viņš dod tiem rotallietas, bet tad atkal atņem. Un skatās. Kā bērni reaģē, kā mācās sadzīvot ar zaudējumu.

– *Kāda ir jūsu attieksme pret šo nerēdzamo spēku, kas mums ir līdzās?*

Raudupe: Tā ir saite ar manu kādreizējo garīgo Skolotāju, kas aizgāja mūžībā 1993. gadā. Tā saite ir tīri garīga, tā dod man spēku, uztur mani iekšēji. Es tikai iedomājos par Svāmī Činmajānandu, kuru pazinu 27 gadus, un viņš ir klāt. Man ir arī sūfīisma Skolotājs. Viņš gan dzīvo attālu, taču varu garīgi pieslēgties viņam un viņš ir klāt.

Ikdienā ir Joti svarīgi būt vērīgam, vienmēr būt nomodā. Ne tikai par to, kas notiek tev apkārt, bet kas notiek tevī – kā tu domā, kā reaģē. Tikko sadzirdi savu iekšējo balsi – es gribu to, es gribu vēl to utt., apstājies un novēro to – varbūt vari no šīs iegribas atkāpties. Tur jābūt lielai modribai. Parasti jau neesam nomodā, vairāk esam pusguļus un tā arī staigājam pa pasaulli. Mūsu domas visbiežāk ir mutuļa stāvoklī. Vajadzētu tās pamazām attīrīt vai nobīdīt sāņus, lai varētu attīstīties šī modrība.

Buikis: Pirms daudziem gadiem lasīju, palicis atmiņā uz visu mūžu, par Mahātmu Gandiju. Atbrauc pie Gandija kādas lielas amerikāņu avīzes korespondents un sarunas laikā Gāndīs viņam saka: "Tev sirdsapziņa saka..." Korespondents jautā: "Ko tā saka? Es nedzirdu!" Gāndīs atbild: "Sirdsapziņa runā Joti klusu. Tā runā tik klusu, ka tev viss ir jāatmet, lai sadzīrdētu, ko sirdsapziņa saka."

Raudupe: Lai sadzīrdētu, metodes ir dažādas. Garīga transformācija nav tikai intelekta izvingrināšana. Garīga mācība var cilvēkā iedzīvināties tikai tad, ja iemācīto izmanto ikdienas praksē. Manas pirmās grāmatas "Pašatklāsme" beigās esmu devusi tabuliņu "Receptes garīgai veselībai". Tās tiešām var salīdzināt ar ārsta receptēm, kā šos simptomus pārvarēt – lasīt, pārdomāt un ieviest praksē. Piemēram, cilvēkam dzīve šķiet neinteresanta un garlaicīga, veselības krīze, prāts šaudās uz visam pusēm, nevari naktī gulēt, pārdomājot dienas gaitas, viegli apvainojies, tevi vajā negatīvas domas, gribi mainīties, bet jūties vecu ieražu iesprostots utt. To vajag lasīt, pārlasīt, atkārtot, cik vien bieži tas katram vajadzīgs. Kad cilvēks to darīs, pastāv reāla iespēja, ka vecās ieražas un prāta vājibas viņu pametīs, Jaujot iepazīt savu īsto, neierobežoto būtību. Vēl viens veids, kā sevī attīstīt modru garu, ir jaut zināmu lomu spēlēt humora izjūtai, kas liecinās par ne-lielu atkāpi no sava ego, ja vari pasmieties par sevi un arī par to, kas notiek visapkārt. Zūdīties ir visvieglāk.

– Jēzus saka: "Nezūdieties par rītdienu.
Rītdiena pati zūdīsies par sevi."

Raudupe: Ir Joti jāuzmanās, lai visu laiku nebūtu sarūgtināti, lai nedomātu un nerunātu negatīvi. Vislabāk ir vairot pozitīvo enerģiju, laist to pasaulē, neļaut visam virmot milzu rūgtumā un dusmās.

– Kā lai to panāk valstiskā mērogā?
Andris sēž Saeimā, kur tas putras katls visu laiku tiek maisīts.

Buiķis: Klausoties Rudītē, atskārtu, ko līdz šim MISTĒRIJAS cikla PASAULE IR LIELĀKA intervjūs ar Imantu Ziedoni nebiju pamanījis. Imants katram jautā: "Kā tu atšķir labo no jaunā?" Un katrs savā veidā interesanti atbild. Piemēram, Elejas Veronika teica: "Es jūtu, ka esmu kā samāriete." Žēlsirdiba, paldies Dievam, gan mums vēl nav izzudusi. Pat Amerikas ārsti bija pārsteigti, kad mazajam Dāvim ziedoju mos savāca 300 000 eiro.

Raudupe: Kā atšķirt labo no jaunā? Iespējami dažādi veidi. Viens varētu būt – atgādināt, kā šādā situācijā rīkotos mana garīgā autoritātē. Es savu Skolotāju esmu vērojusi daudzus gadus un varu orientēties, kā viņš attiecīgā brīdī rīkotos. Tā ir kā gaisma, kas parāda pareizo ceļu.

– Kā jūs pati sākāt garigo ceļu?

Raudupe: To var uzskatīt par interesantu sakritību. Kāds man atsūtīja Tagores dzejoli, it kā par mīlestību. Bet es, izlasījusi, domāju, tur ir kaut kas vairāk nekā tikai cilvēciskā mīlestība. Tā ir mīlestība uz Dievu. Sāku par to interesēties, nospirku dažas Upanišadas grāmatības, maziņas, mīkstos vākos. Šajos rakstos uzglabāta mācība vēdānta par mūsu dievišķo Esamību. Kopumā ir 108 upanišadas, no kurām desmit skaitās svarīgākās. Lasīju un ar sarkanu zīmuli svītroju... Ja ir gatavības sajūta, ka tu meklē kādu Skolotāju, tad Viņš arī atnāk. Sakritības ir interesantas. Gadījās, ka Indijas *swami* savas pirmās lekcijas lasīja viesnīcā, kas atradās tik tuvu manām mājām, ka varēju turp aiziet dažu minūšu laikā. Cits var braukt pa visu pasauli un neatrast, man pieņāca klāt divu kvartālu attālumā. Tad man bija 26 gadi.

Bērza: Es nodarbojos ar reiki, mana skolotāja Marika dzīvo Tukumā, divas reizes gadā mums ir klusēšanas retriī Latvijas laukos, un katru reizi tajā ir savs lielais jautājums. Šobrīd mani nodarbina doma par cilvēka iekšējo būtību, par savu kodoliņu, par to, cik grūti vai viegli tam nākas ikdienā sadzīvot ar lomām, ko uzliek sabiedrība... Doma par virsapziņu mani Joti piesaistīja arī jūsu grāmatā: "Ja tu esi vilnis, nekad neaizmirsti, ka patiesībā tu esi jūra!" Atgriežoties pie jautājuma, kā cilvēkiem palīdzēt sākt garigo

attīstību, pēc sava intuitīvā ceļa varu teikt, – ja cilvēks nav tam gatavs, ja viņam pašam to iekšēji nevajag, neviens tur nevar palīdzēt.

Raudupe: Nevar.

Buiķis: Taisnība.

Bērza: Šis ir otrs gadījums, kad grāmata mājās stāv 15 gadus un es to ieraugu tikai tagad. Pirmā bija Džeimsa Redfilda "Debesu pareigojumi". Tajā brīdī visa mana dzīve mainījās. Tā kā jūs rakstāt: tu vienkārši sāc dzīvi redzēt citām acīm. Tevi neuztrauc tas, kas līdz šim iedzinis izmisumā, tu redzi pilnīgi kaut ko citu. Tas, manuprāt, ir visbūtiskākais, ka tad, kad tu esi tam gatavs, tad pēkšni Skolotājs piebrauc divu kvartālu attālumā, nav jābrauc uz Indiju, tu satiec cilvēkus, par kuriem nevarēji pat iedomāties. Sāc satikt un uzzināt, ka arī viņiem ir savas pieredzes, par kurām līdz šim ne ar vienu nav runājuši. Mani visvairāk fascinē, ka šī informācija, kas faktiski ir viena un tā pati, pārklājas. Pa Joti dažādiem ceļiem atnāk kā apstiprinājums. Manā grāmatījā "Engēju vēstījumi" ir būtiska informācija par vārdu BŪT. Pavisam īss fragments: "Zināt bez redzēšanas nav tas pats, kas redzēt. Zināt nozīmē just VISU LAIKU. Just nozīmē ticēt. Ticēt nozīmē BŪT. Bet BŪT VISU LAIKU nav viegli. Vieglāk ir redzēt. Ticēt tam, ko redz, nevis tikai jūt. BŪT saskaņā ar VISU ir PILNĪBA, ko sasniedz retais. Kā puķe, kura aug klusēdamā saullēktā." Rudīte to apraksta kā klātbūtnes efektu, tas ir Joti smags darbs. Būt ne pagātnes domās, ne nākotnes...

Raudupe: ...bet TAGAD.

Bērza: Jā! Izbaudit to mirkli, ka tu esi tagad. Tieši tas arī man bija iedots. Vārds BŪT man ieguva pavisam citu nozīmi. Cik tas ir grūti – BŪT – šajā stāvoklī visu laiku.

Raudupe: Tas Joti tiek akcentēts latvju dainās:

Ai tēva zemite,
tavu jaukumiņu!
Smildziņa ziedēja
sidraba ziediem.

Cilvēkam ir jābūt pilnīgā nomodā, lai šādu brīnumaini neuzbāzigu skaistumu, smildziņu pamanītu. Varbūt parastais cilvēks neierauga vienkāršu smildziņu ceļmalā, bet neparasts dabas krāšņums var viņā uz brīdi izsaukt bijības sajūtu. Jo notiek arī tā: cilvēks, kurš nekad nav mēģinājis meditēt, nekad nav atradis iekšējo klusumu, aiziet pie jūras ap saulrietu un uz brīdi viņā viss apklust – apklust no apkārtējā skaituma, no dabas diženuma. Arī ikdienišķs cilvēks, kurš neiet garigo ceļu, var šo klusos brīnumu uz īsu brīdi piedzīvot.

Bērza: Brīnumus tiešām var piedzīvot. Pēc sazināšanās ar enģeļiem es pat Šekspīra slaveno

frāzi "Būt vai nebūt, tāds ir jautājums?" – sāku saprast pilnīgi citādi.

Raudupe: Kādā veidā?

Bērza: Tieši šajā kontekstā: BŪT vai NEBŪT? Šajā brīdī.

Buiķis: Kolosālī! Tas visai lugai piešķir pavismi citu skanējumu. Tu zini, ka māte kopā ar patēvu ir nogalinājuši tēvu. Tas Hamletam ir – BŪT VISU LAIKU viņa apziņā. Un viņš nevar rikoties citādi, kā viņš dara.

Raudupe: Nebiju par to tā iedomājusi.

Bērza: Elementāras lietas maina savu nozīmi. To arī eņģeļi saka – tas ir tas, kas paliek. Tie lielie gari, kuru darbi paliek, – Šekspīrs, Rainis, Ziedonis... Kā kurš to spējīgs uztvert: Mocarts ieraksta mūzikā, Leonardo da Vinči un Rembrants savās gleznās, Mikelandželo – skulptūrās, Rudite to ieraksta savās grāmatās, Buiķis formulās... Tāpēc jau tas iet cauri laikiem, ka ir tik patiess! Cilvēks aiziet uz operu, aiziet uz muzeju, izlasa grāmatu un pēkšņi saprot, ka viss ir tas pats. Viss ir Viens. Viss nāk no Viena avota.

– Atgriežoties pie tagadnes, pagātnes un nākotnes, kas mūsu dzīvi bieži jauc, man patīk jūsu vārdi par to, ka cilvēkiem ir tendence laiku steidzināt. Viss ir Joti relatīvi, es jau dzirdu Andra vārdus, ka laiks ir lineārs jēdziens.

Buiķis: (Smejas.) Daudzi domātāji atzīst, ka citās dimensijās laika vispār nav.

Raudupe: Visu laiku jācenšas būt pilnīgā modrībā. Tas nenotiek automātiski. Būt modrībā arī par to briesmonīti mums blakus. Jautājums, vai ir iespējams karot un noturēt mieru sevī vienlaicīgi? Ir iespējams. Kā? Pamazām attīsti sevī to modrību, to skaidrību, ka tas miers vienmēr ir tevī. Vienalga, ko tu dari ārēji. Tu vari smieties, tu vari raudāt, tu vari blaut, tu vari karot, bet iekšēji tu arvien esi līdzsvarā un mierā. Tā mācīja mans Skolotājs.

– Katram individuāli tas varbūt ir iespējams, bet lielām masām vienlaicīgi gan nē.

Raudupe: Lielām masām nē. Tur individuālā domāšana pazūd, darbojas masu psihoze. Visa **Bhagavadgīta** ir rakstīta par kara brīdi, kad jāizšķiras, kā darboties tālāk. Divas ciltis savstarpēji karo, viena cils reprezentē Jauno, otra – labo. To visu var uzņemt kā reālu karu vai lasīt dzījākā līmenī, uzņemt to kā karu sevī, kā dievišķais tevī karo pret egoisma piesātināto ES. Karo pret savu Jauno dabu, pret savām iegribām, pret visu, kas tevi attur no dievišķā.

Bērza: Man ir viens svarīgs jautājums. Pēdējā laikā esmu pārņemta ar domu par bērniem –

Aiz kalniņa mīgtē sejā,
Lai neredza apenītis;
Apenītis gandrīz viro,
Kurā kāpa snālinis.
103. Lg. – Jānis.

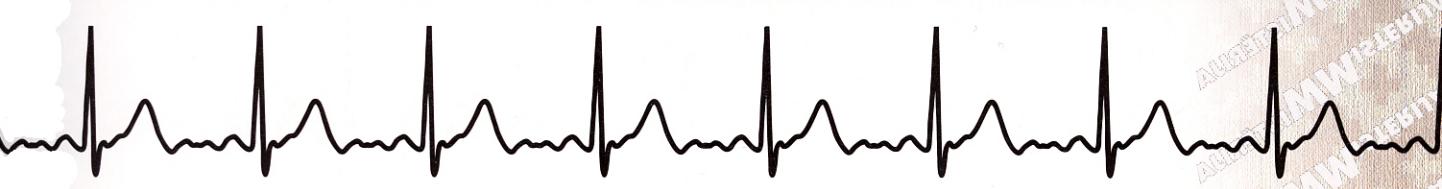
6066. Heltēnai ucelā vīna,
Vērām jā pāssu pāudešanu;
Aiz bēbiņi, note lāspīnu,
Jā puhē tava līgāriņu.
Robert Wyliep Kēprīns

3. Taulceļekam, roku deven,
Kreiso deven, ne labo;
Krejās rokas deveninīju
Es par pīlu netureju. 1056.

117. Elstāces, bautāces
Heitū, mākkas barībuju,
Heitū mākkas barībuja
Grīm, tāpetrām jahtīem. 289 c.

Dzējīm arātus, dzējīm avīces
Tautas kumiā istabā;
Kad īneča mīus māsiņas;
Kīcas māles atspīdeja.
32. Līnos. Sond. R.R. ar B. Lāpīs laicīs mitībā.

2712. Pretēm valnu upe tek,
Ivars ziedus braucītāma;
Pretēm brālam mūra nāk
Abels zidi rīcīnga.
Rī.

dauniem. Man ir Joti daudz par viņiem jādomā. Manī ir sajūta, ka viņi galīgi nav slimī. Viņi vienkārši ir pilnīgi citas rases pārstāvji, kas iesūtīti uz Zemes, lai cilvēki neaizmirstu, nepazaudētu tādas īpašības kā līdzjūtība, maigums, miers... Nesen man bija tikšanās Tukumā. Runājām par ēngeljiem, un alternatīvā bērnudārza audzinātāja Anita Tomsone stāstija, ka Siguldā, Valdorfa bērnudārza "Pumpurdārzs" bijusi tikšanās ar dziedinošo pedagogu Francisko Barcelo, kurš strādā un dzīvo Somijā, Camphill ciemā. Barcelo stāstījis, ka laikā, kad 19. gs. Anglijā sākusies industriālā izaugsme, kad viss kļuvis pelēks no oglu putekļiem un dūmiem, radušās arī jaunas slimības, saistītas ar asinsriti un plaušam. Bērni dzimuši ar Dauna sindromu. Viena šādu bērnu kvalitāte ir tāda, ka viņi var radīt prieku. Tie ir bērni, kuri arī pieaugaši paliek bērni, kuriem nav pubertātes, bet ir ārkārtējas simpatījas pret otru cilvēku. Viņos ir miers. Kā pretstāts visapkārt pasaulē esošajam haosam, un viņi prasa godinošu attieksmi pret šo pasauli. Domāju, šobrīd ir tieši tāpat. Visi skrien, nekam nav laika, bet viņiem ir nepieciešams miers un milzīga uzmanība. Tādēj uz zemi nāk bērni ar Dauna sindromu. Viņi ienāk ģimenēs un piespiež cilvēkus ap sevi nomierināties, pasmaidīt, noglāstīt, vairo pozitīvo attieksmi pret pasauli. Tas nav tāpat vien.

Buiķis: Tu jau būtībā pati uz savu jautājumu atbildēji.

Raudupe: To, ka tā būtu kāda rase, es nevaru pateikt. Bet tas ir fakts, ka Dauna sindroma bērnam gribas veltīt pacietību un uzmanību, un ka viņš izraisa tevi milestību un saudzību. Tieši tas pats notiek, kad ierauga zīdainīti. Katrs grib viņu saudzēt, apmīlot. Uz brīdi cilvēks kļūst labāks. Tas ir Joti būtiski – cilvēkā izsaukts mīlums, mīlestība.

Bērza: Personīgi mani tas nepārsteidza, bet nesen internetā izlasīju ziņu: "Sensācija! Sensācija! Somiju šogad Eirovīzijā pārstāvēs grupa, kurā spēlē mūziķi ar Dauna sindromu un autisu!" Lūk! Es nebrīnītos, ja viņi uzvarētu.

Buiķis: Kā pretstāts Austrijas *transvestīta* uzvarai. Būtībā tā ir atbilde, ko mēs varam darīt, kad blakus ir nemierīgi kaimiņi. BŪT ar smaidu, ar mieru. 1998. gadā, kad Krievija karoja ar Čečeniju, tieši to pateica arī Elejas Veronika: "Mūs visu laiku provocē, bet ar mūsu tautu viss būs labi. Mēs nedrīkstam eksplodēt, mums ir jābūt lielā mierā."

Raudupe: Pat ja arī kaut kas slīkts notiek, visādi var būt, ir jādomā par to, kāda ir mana attieksme. Vai es sajukšu prātā, sākšu ienīst visu pasauli? Daudzi mūsu piederiģie izcieta Sibīrijas šausmas, taču viņos ir saglabājies tāds miers, tik daudz labestības!

Buiķis: Visi teic, ka viņos nav naida. Izstātīšu gadījumu no savas zinātnieka dzīves. Tas bija Brežneva laikos. Braucot no Krasnojarskas līdz Norilskai, uz kuģa, kur notika konference, bija divu zinātnisko referātu lasījumi. Tieši 23. jūnijā apstājāmies upes krastā. Sēžam pie ugunskura un dziedam. Viens pagriežas pret mani un saka: "Esmu bijis Ziemeļu ledus okeānā. Tur ir tūkstošiem latviešu kaulu. Un jūs vēl spējat ar mums kopā dziedāt!" Paspieda man abas rokas un aizgāja tumsā, es pat viņa seju nerēdēju. Godīgam krievam kauns par savu valsti, ko tā ar citām tau-tām izdarījusi.

Raudupe: Ja katrs latvetis varētu sevī noturēt tādu iekšēju mieru!

– *Tas ir gara spēks, ticība un paļaušanās uz Augstāko.*

Bērza: Kad ir sasniegta kritiskā masa – 10%, tad līdzī pavilkti arī visi pārējie. Vai mēs to esam sasnieguši? Vai pasaulē ir 10% cilvēku, kuriem ir svarīga garīgā attīstība?

Raudupe: Pēc maniem datiem, vajadzīgi tikai 7%. Man liekas – esam tuvu.

Buiķis: Par Latviju man ir pilnīga pārliecība. Un arī pasaulē, cik varu spriest no kontaktiem ar zinātniekiem, šis skaits pieaug ģeometriskā progresijā.

Raudupe: Pasaulē notiek šausmīgas lietas, bet vienlaicīgi ar jauno notiek un pieaug arī labais. Reiz Sanfrancisko iegāju Āzijas mākslas muzejā. Skatos, stāv tāds kā svētais, vienā pusē viņš aplenktis ar figūriņām, otrā pusē arī figūriņas, dažādas cilvēku sejas. Vienā pusē visi gaiši, smaidīgi, otrā pusē – dusmīgi, mežonīgi. Tajā brīdi es sapratu, KĀ viss mums pasaulē un Visumā ir: labais vienā pusē, otrā – jaunais. Svētais pa vidu, uztur līdzsvaru.

– *Kā Diānai saka ēnģeļi: "Visumā visam jābūt līdzsvarā."*

Raudupe: Jo vienmēr būs cīniņš. Veiksmīgs cilvēks ir nevis tas, kas nekad nepaklūp, bet tas, kas pēc klupiena pieceļas, notīra ievainotos ceļgalus un staigā tālāk.

– *Ko jūs, Rudīt, vēlētu Latvijas cilvēkiem?*

Cela vārdus, mums paliekot, jums aizbraucot...

Raudupe: "Sita mani, dūra mani, kā ozoliņa blukēniņu. Neiesita, neiedūra, kā tērauda gabalā." Vienalga, kas notiek, lūdzu, saglabājiet sevī iekšējo mieru! Tas ir iespējams. Apzinieties to un noturiet to sevī. Lūdzu! Individuāli un kopēji centieni sākas ar pārmaiņām – vienā cilvēkā.

– *Paldies jums visiem par šo tikšanos!*

MW